

И изведнажъ стана нѣщо страшно : дѣдо Ангелъ съпикаса изпълнителя на клѣтвата, избѣли очи и троснато дигна глава — въ ранения старецъ се пробуди стрѣвния харамия, пробуди се юнактъ подъ знамето на Раковски, левътъ подъ Самаринското знаме, пробуди се господарътъ на горитѣ прѣзъ половинъ вѣкъ...

Настрѣхнахме не ний — вселенната цѣла настрѣхна!
Пушката клюмна въ ржцѣтъ на четника.

— Ела! — чухме, че издума стареца и съ двата прѣста на дѣсната си ржка той повелително повика бѣдния четникъ при себе си.

Тоя машинално се покори, отиде и спрѣ правъ ни живъ, ни мъртавъ прѣдъ стария герой.

— Допри я тукъ! — каза дѣдо Ангелъ, на отпи си полечка редицата отъ свѣтли, огъ славни, отъ истински медали : разкопча си дебелата антерия, разтвори конопената си риза и разкри. . . .

О, азъ бихъ искалъ да видите вий всички — всички българи по лицето на земята! — да видите тия гърди на 70-годишния хайдукъ и бунтовникъ, възстанникъ и легионеръ, опълченецъ и доброволецъ, гърдитѣ на македонския харамия — Прилѣпчанеца дѣдо Ангелъ! Онѣмнали бихте прѣдъ величието на българскитѣ страдания и българското геройство!

Ахъ, това не бѣха гърди! Това бѣше единъ староврѣмски щитъ, на който сж набраздени ударитѣ отъ всѣкакви видове оржжия; звѣзда отъ мушната и извѣртѣна кама, дъга отъ ятаганъ, рамки отъ сабленни удари, отверстия отъ куршуми и срѣдъ тѣхъ Това ме озвѣри : цѣлата гръдна костъ на стареца свѣтѣше като сребро — бѣ издѣлбана съ продълговата рана — тая костъ бѣше горена! Кждѣ ли, въ кой ли турски занданъ? Отъ коя ли звѣрска ржка и въ коя ли робска година и съ какви ли нажежени шишове?

— Не плаши се, момче! Стрѣляй! — израмжа мрачно дѣдо Ангелъ, а дигнатата въ ржцѣтъ на чет-